

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 319/2017-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 3. mája 2017 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], zastúpeného advokátkou JUDr. Martinou Vnenčákovou, Čučmianska dlhá 7, Rožňava, pre namietané porušenie jeho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Okresnej prokuratúry Rožňava č. k. Pv 741/16/8808-7 z 30. januára 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] – [REDACTED]
o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 24. marca 2017 doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), pre namietané porušenie jeho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) uznesením Okresnej prokuratúry Rožňava (ďalej len „okresná prokuratúra“) č. k. Pv 741/16/8808-7 z 30. januára 2017 (ďalej len „uznesenie okresnej prokuratúry“).

V sťažnosti sťažovateľ uviedol, že podal trestné oznámenie vo veci podvodu podľa § 221 ods. 1 a 3 písm. a) Trestného zákona na tom skutkovom základe, že najmenej štyri osoby po predchádzajúcej vzájomnej dohode od presne nezisteného času roka 2016 až dosiaľ najmä v [REDAKOVANÉ] okres Rožňava, a inde vykonali viaceré úkony a opatrenia smerujúce k nelegálnemu a podvodnému ovládaniu a k následnému neoprávnenému nakladaniu s majetkom sťažovateľa.

Okresné riaditeľstvo Policajného zboru Rožňava uznesením ČVS: ORP-508/2-VYS-RV-2016 OM z 22. decembra 2016 trestné stíhanie v zmysle § 215 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku zastavilo, pretože podľa záverov vyšetrovateľa tento skutok nie je trestným činom, a teda nie je dôvod na postúpenie veci.

Proti predmetnému uzneseniu podal sťažovateľ sťažnosť, ktorá bola uznesením okresnej prokuratúry zamietnutá podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku ako nedôvodná.

Podľa názoru sťažovateľa nie je uznesenie okresnej prokuratúry zákonné a dôvodné, čím došlo k porušeniu jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Sťažovateľ považuje uznesenie okresnej prokuratúry za arbitrárne, keďže je z neho zjavné, že prokurátor okresnej prokuratúry sa v celej miere priklonil k tvrdeniam podozrivých osôb a vysporiadal sa len s dôkazmi na strane podozrivých, aj to zásadne neprípustne. Všetky navrhované dôkazy na obranu sťažovateľa boli prokurátorom okresnej prokuratúry opomenuté a nedošlo k ich vykonaniu.

Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„1. Základné právo sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR uznesením Okresnej prokuratúry Rožňava č. k. PV 741/16/8808-7 zo dňa 30.01.2017 porušené bolo.

2. Uznesenie Okresnej prokuratúry Rožňava č. k. PV 741/16/8808-7 zo dňa 30.01.2017 sa zrušuje a vec sa Okresnej prokuratúre Rožňava vracia na ďalšie konanie.

3. Okresná prokuratúra Rožňava je povinná do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky zaplatiť finančné zadosťučinenie sťažovateľovi vo výške 5.000,- € (slovom päťtisíc eur) na účet právnej zástupkyne sťažovateľa.

4. Okresná prokuratúra Rožňava je povinná uhradiť sťažovateľom trovy konania...“

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene, môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom sťažnosti je námietka porušenia základného práva sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Sťažovateľ vytyka okresnej prokuratúre,

že jej rozhodnutie je arbitrárne a nedôvodné, ako aj to, že skutkový stav svedčí o naplnení podmienok skutkovej podstaty ním označeného trestného činu.

Ústavný súd v súvislosti so sťažnosťnými námietkami sťažovateľa považoval za potrebné poukázať na svoju ustálenú judikatúru, v rámci ktorej opakovane vyslovil, že právo fyzickej alebo právnickej osoby na začatie trestného konania proti označenej osobe na základe podaného trestného oznámenia nepatrí medzi základné práva a slobody podľa druhej hlavy ústavy a ani ho nemožno odvodiť z niektorého zo základných práv alebo slobôd (m. m. II. ÚS 42/00, II. ÚS 28/06, III. ÚS 278/06).

Ústavný súd nespochybňuje, že po podaní trestného oznámenia sťažovateľovi vzniklo právo na ochranu vyplývajúce mu zo základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Hoci podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu sťažovateľ nemá subjektívne právo na to, aby na základe jeho trestného oznámenia bolo začaté trestné stíhanie pre trestné činy uvedené v trestnom oznámení, prípadne na vznesenie obvinenia konkrétnej osobe, má oprávnenie na to, aby orgány činné v trestnom konaní venovali jeho trestnému oznámeniu primeranú pozornosť zodpovedajúcu ich zákonným povinnostiam.

Orgány činné v trestnom konaní sú povinné trestné oznámenia oznamovateľa trestného činu riadne prešetriť a rozhodnúť o nich. Z listinných dôkazov predložených sťažovateľom vyplýva, že to sa vo veci sťažovateľa aj stalo. Z namietaného uznesenia okresnej prokuratúry okrem iného vyplýva: *„Páchateľ uvádza iného do omylu spravidla aktívnym konaním, keď predstiera existenciu určitých okolností. Naplnenie objektívnej stránky skutkovej podstaty trestného činu predpokladá existenciu príčinnej súvislosti medzi omylom určitej osoby a jej uskutočneniu majetkovou dispozíciou. K dokonaniu trestného činu nepostačuje samotné podvodné konanie, ale musí byť páchatel', prípadne iná osoba, aj obohatená. K naplneniu subjektívnej stránky trestného činu podvodu sa vyžaduje, aby bolo preukázané, že páchatel' už v čase činu mal snahu iného uviesť do omylu. Výsledkami vyšetrovania nebolo preukázané, že by vyššie naznačené osoby, ktoré zvolali mimoriadne valné zhromaždenie... a následne v dňoch... si zvolili orgány tohto združenia a zároveň vylúčili doterajších členov správnej rady a dozornej rady, mali snahu zmocniť sa majetku*

združenia a spôsobiť tak najmenej značnú škodu... V danej veci považujem za potrebné uviesť ako jednu z podstatných skutočností, a to, že odo dňa..., keď predseda predsedníctva združenia... zaslal Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky oznámenie o zmene štatutárnych orgánov, je možné konštatovať, že od tohto dňa vystupovali štatutárni zástupcovia združenia vo vedomí, že sú oprávnené osoby...“

Z namietaného uznesenia okresnej prokuratúry vyplýva, že prokurátor okresnej prokuratúry sa sťažnosťou sťažovateľa riadne zaoberal, rozhodol o nej a rozhodnutie riadne odôvodnil, pričom jeho právny názor je podľa názoru ústavného súdu z ústavného hľadiska akceptovateľný, a preto ním nemohlo dôjsť k porušeniu označeného práva sťažovateľa.

Tieto skutočnosti viedli ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti sťažovateľa k záveru, že sťažnosť je zjavne neopodstatnená, a preto ju podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. mája 2017